

Ne boj se, zaupanje je blizu in z njim sreča

MEDNARODNO MOLITVENO SREČANJE V RIMU

Generalni sekretar OZN Xaver Perez de Cuellar je ob novoletnem interkontinentalnem srečanju v Rimu poslal telegram bratu Rogerju, v katerem je izrazil, koliko moči in poguma je oživel v Združenih narodih zaradi tega širokega gibanja solidarnosti.

V večnem mestu zbrani od ponedeljka, 28. decembra 1987 do sobote, 2. januarja 1988, so se tisoči mladih, večinoma iz Evrope, združili v molitvi in ponovno utrdili njihovo voljo za boj v korist miru in sprave.

Bilo jih je okrog 25 tisoč. Samo iz Ljubljane je v nedeljo, 27. decembra, odpeljalo 32 avtobusov s preko tisoč šesto mladimi Slovenci. V Rimu so se razdelili po različnih župnijah, kjer so med tednom sodelovali pri jutranjih molitvah in se srečevali s prizadevanji rimskih kristjanov ter z njihovim življenjem po župnijskih skupnostih. Opoldne in zvečer so se mladi Slovenci, skupno s Poljaki, Portugalci in Nizozemci srečevali na skupnih molitvah v baziliki Marije Snežne (S. Maria Maggiore). Mladi drugih narodnosti so se ob molitvi zbirali v baziliki S. Maria degli Ange-

li, kjer je bilo največ Nemcev, Angležev in Hrvatov. V cerkvi Sv. Janeza v Lateranu pa so po številu bili najbolj reprezentativni Italijani in Španci.

Teden v Rimu je bil bogat v pogovorih in srečanjih, med katerimi je v sredo, 30. decembra pridobila posebno važnost skupna molitev s papežem Janezom Pavlom II. v baziliki Sv. Petra, ki so jo za to priložnost napolnili do zadnjega kotička in marsikdo je moral prisluhniti molitvi in besedam svetega očeta kar na trgu samem.

Papež se je v svojem nagovoru zahvalil bratu Rogerju, ki je s svojo vero in preprostostjo ter navdušenjem spremenil Taizé iz izvira, kjer se mimoidoči ustavi, si v molitvi in tišini odčaja ter nato nadaljuje pot v svoje vsakdanje življenje.

Na predvečer novega leta 1988 so se obiskovalci molitvenega srečanja udeležili molitvenih bdenj za mir in zaupanje na zemlji. V soboto, 2. januarja pa so se še zadnjikrat srečali ob skupni molitvi in nato odšli na svoje domove, da bi tudi v domače okolje, v svoje župnije in na delovno mesto ponesli besede upanja ter da bi se napolnjeni z novimi močmi ne ustavili na poti romanja zaupanja na zemlji.

Brat Roger je nekaj dni pred letošnjim mednarodnim molitvenim srečanjem v Rimu zapisal svoje misli, ko se je z dvema bratom nahajal med umirajočimi v Etiopiji. Tu se je srečal tudi z mladimi, ki si prizadevajo slediti Kristusu v zvestobi za vse življenje. In prav iz teh krajev, ki jim grozi suša in lakota, je naslovil mladim iz vse Evrope svoje običajno novoletno sporočilo, letošnje Pismo iz Etiopije.

Brat Roger se je na srečanju v Rimu v svojem nagovoru obrnil na vsakega posameznika. On vedno govori v zvezi JAZ - TI in s tem izpričuje cenitev dialoga.

DIALOG

Dialog je osnova razvoja človeka, izvor življenja, sredstvo za prilagajanje drugim in drugim sebi. Z dialogom prispeva naša sredina k razvoju našega jaza, osebnosti in značaja. Brez njega nastopi psihična smrt, emocionalna in življenjska izoliranost posameznika. Samo z dialogom se uresničuje kvalitetna ljubezen med ljudmi...

Dialog je edini zadovoljivi obojestranski odnos med ljudmi, zasnovan na povratni zvezi med dvema subjektoma, v katerem dajanje in sprejemanje ustvarja zaupanje in pričakovanje, kakor tudi izmenično nagrajevanje. V dialogu prevladuje zaupanje brez medsebojnega izkoriščanja in borbe za prevlado. Za dialog je značilno obojestransko medsebojno spoštovanje in obojestranska možnost samostojnega razvoja.

V dialogu obstaja neposredni JAZ - TI, srečanje dveh človeških bitij, edina resnična kvaliteta življenja. Samo s pomočjo takega dialoga ustvarjamo in razvijamo svoj JAZ, ki nastaja samo v stiku s TI. Dialog je neostvarljiv, če drugega ob sebi spreminjamo v predmet, objekt, eno naših egoističnih potreb in želja...

Dialog je torej edina skupnost, v kateri je mogoče ostati oseben, različen, edinstven, avtonomen, svoj. Je edina oblika humanega in demokratičnega odnosa med ljudmi in je tudi edina pot do ustvarjanja prave človeške skupnosti.

PISMO IZ ETIOPIJE

Brat Roger to čuti. Zato je v svojem Pismu napisal nekaj tako globokih misli, da se mora človek za trenutek zbrati in v
(dalje na 4. strani)

Dve voščili iz daljne Amerike

Draga mladina!

Slovenska mladina v Argentini, organizirana v Slovenski dekliski organizaciji in Slovenski fantovski zvezi, želi slovenski mladini v Trstu globoko doživeto rojstvo Jezusovo. Naj božje Dete blagoslovi vsakega posebej! Ob jaslicah bomo združeni v prošnji novorojenemu Detetu, da bi naklonil naši Sloveniji in vsem Slovencem po svetu miru in ljubezni.

V Novem letu Vam želimo blagoslova in uspeha tako v osebni življenju, kakor pri delu za naše slovenske in duhovne vrednote.

Prisrčen bratski pozdrav

*za S.D.O.:
Pavlinka Korošec
Predsednica*

*za S.F.Z.:
Dominik Oblak
Predsednik*

— 0 —

Dragi prijatelji!

Želimo vam, da bi lepo preživeli te božične praznike in se tudi z nami veselili Kristusovega rojstva. Naj bi leto 1988 bilo polno uspeha!

Lepe pozdrave:

Mladinska vez

Slovenski kulturni klub - iz starega leta v novo

V mesecih novembru in decembru se je v SKK zvrstilo vse polno zanimivih in raznolikih sobotnih srečanj. Na vrsti so bili filmi, predavanja, srečanja, zabavni večeri...

Oglejmo si natančneje najzanimivejše večere. Sredi novembra sta nam Barbara Zlobec in Breda Susič pripovedovali o svojih vtisih in doživetjih na dveh imenitnih potovanjih: Barbara je bila v Sovjetski zvezi, Breda pa v Združenih državah Amerike. Zanimivosti iz obeh držav, ki sta središči svetovnega političnega dogajanja, ni manjkalo. Poročanje so poživili odgovori na celo vrsto vprašanj.

Na naslednjem sestanku so bili gostje Kluba sodelavci radia Opčine. Pokazali so nekaj video-posnetkov o tehničnih napravah, ki so potrebne, da postaja deluje, o njenem nastanku, ter o ustanovitelju in njegovih sodelavcih. Pomen te radijske postaje je, da oddaja nepretrgoma in da se zna približati preprostemu človeku, ker ima mnogo govornega sporeda tudi v narečju. Včasih je most med obema narodoma na našem ozemlju in glasba, ki jo oddaja, sega v raznovrstna področja. Openski radio je pomemben tudi zato, ker se okoli njega zbira veliko število mladih ljudi, in je do sedaj imel že približno sedemdeset sodelavcev.

Naslednjo soboto je že vstopil mesec december in z njim je prišel sveti Miklavž. Klubovci smo, kot vsako leto, priredili veselo miklavževanje. Sveti Miklavž (Mitja Ozbič) je najprej pozdravil veliko število udeležencev z uvodno pesmijo, ki je na zabaven način prikazala letošnje delovanje Kluba in si privoščila člane prejšnjega in sedanjega odbora. Potem je Miklavž razdelil duhovita darila. Pri

delu sta mu pomagala angelček (Fabrizio Polojaz) in hudiček (Ulix Bravar).

Za soboto 12. dec. so imeli klubovci na programu »anti-feštin«, ki je vzbudil veliko radovednost zaradi svoje skrivnostne vsebine. Toda bil je preložen na januar, ker so bili tisti večer klubovski prostori zasedeni. Namesto njega sta bila na sporedu delovna sestanka gledališkega in likovnega krožka.

Zadnjo soboto pred božičnimi počitnicami je bila na vrsti posebna božičnica. Združili smo jo namreč z majhno dobrodelno akcijo v korist sklada Mitja Čuk. Priridili smo »boljši sejem«, ves izkupiček in še vsoto, ki jo je po trgovinah in uradih nabrala naša neutrudna predsednica Kristina, pa smo darovali skladi, ki je namenjen slovenskim prizadetim otrokom in njihovim družinam. V klubovskih prostorih je nastal pravi »bazar v malem«, saj je bilo na prodaj veliko število raznovrstnih drobnarij, od kičastega nakita do sredstev za lepoticenje. Največ je bilo knjig in plošč, precej pa je bilo tudi igrač. Lahko rečemo, da je naš boljši sejem prav lepo uspel. Osrednji del večera je predstavljal literarno-kulturni program. Uvodno besedo je prebrala predsednica Kristina Martelanc. Nato je o delovanju sklada M. Čuk spregovorila gospa Jelka Cvelbar. Sledil je splet božičnih pesmi in proze sodobnih domačih pesnikov in pisateljev, pri izvajanju katerih so članom kluba pomagali tudi mlajši gostje z rojanske srednje šole. Iz vseh prebranih odlomkov je vilo božično vzdušje in sporočilo: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji.«

Slovenski kulturni klub je že izoblikoval program za naslednja dva meseca. Na sporedu bomo imeli najprej predstavitev knjige

črtic Saše Martelanca, Veter iz ljubih daljav, ki je izšla pri goriški Mohorjevi družbi za leto 1988. Delo bo predstavila prof. Marija Cenda, odlomke bodo brali člani našega gledališkega krožka, prisoten pa bo tudi avtor knjige.

V soboto, 16. januarja bo na sporedu težko pričakovani »anti-feštin«. O njem ne moremo povedati prav nič, ker je zavil v veliko skrivnost.

23. januarja bo profesorica Zora Tavčar - Rebula predstavila pisatelja in kulturnega delavca Matjaža Krmecla, predvsem v zvezi z njegovo zadnjo knjigo.

30. januarja bosta profesorja Tomaž Simčič in Marijan Kravos prikazala življenje in delo Slovencev v Argentini ter spregovorila o svojih vtisih v obiska pri njih.

Prvo soboto v februarju bomo imeli literarno-likovni nagradni natečaj, s katerim vsako leto praznujemo Prešernov dan.

Naslednjo soboto pa bo sledilo veliko puštanje, verjetno v večjih prostorih, kot so klubovski.

Na programu je še srečanje mladinskih gledaliških skupin ter večer posvečen diskusiji o mladinski problematiki.

Upamo, da bomo s tem ustregli željam in okusom vseh naših članov in ostale mladine, za katero želimo, da se nam čim prej pridruži.

Elizabeta Cijak

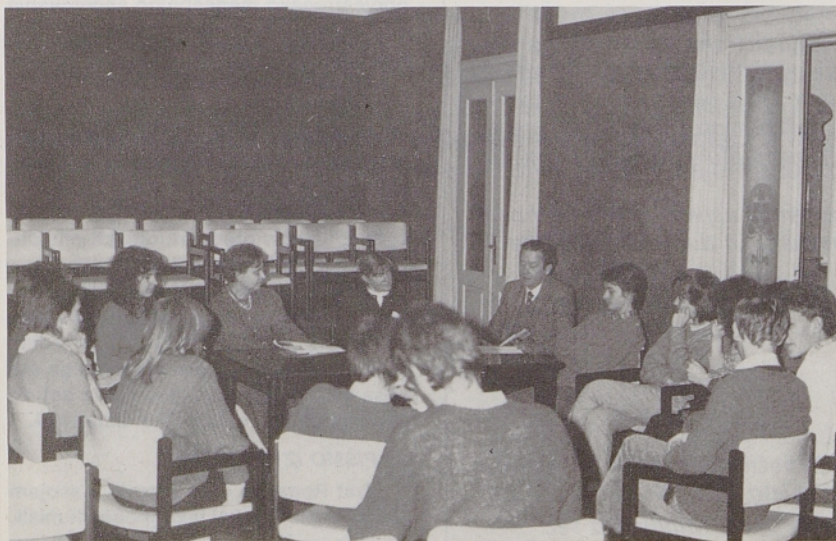
Zimske počitnice v Bohinju

Že vrsto let se vsako zimo zbira tržaška mladina pod vodstvom župnika Toneta Bedenčiča na zimovanju v Srednji vasi pri Bohinjskem jezeru. Zimovanje traja 6 dni, med katerimi si mladi izberejo tisto razvedrilo, ki jim je bolj pri srcu. Večina se smuča na bližnjem Voglu ali na Kobli, marsikdo si izbere drsanje na ledu na Bledu, lahko pa se odloči tudi za tekaške smučarske proge ali za izlete v naravo.

Vendar pa je najvažnejše zanje to, da se zvečer zberejo ob topli peči, kjer se v sproščenem vzdušju razvijajo družabne igre, ob katerih se navežejo prijateljski stiki, ali pa pride do zelo resnih debat in poglobljenih pogovorov. Posebno ti so za nas mlade zelo pomembni, ker nam pomagajo, da razpravljamo o problemih, ki jih srečujemo vsak dan. Skupno razčistujemo razne dvome, ki nas navdajajo, pa naj so to osebni ali splošno življenjski.

Tudi letos je skupina kakih petdeset mladih navezala prijateljske vezi in se vrnila domov spočita in bogatejša na osebnih izkušnjah.

Tomaž Susič

Predstavitve knjige Saše Martelanca v literarnem krožku SKK.

Božični koncert v stolnici sv. Justa

10. januarja je bil v stolnici sv. Justa tradicionalni koncert božičnih pesmi, ki ga vsako leto prireja Zveza cerkvenih pevskih zborov. Tudi letos je nastopila skupina mladih ZCPZ pod vodstvom Andreja Pegana in ob orgelski spremljavi prof. Tomaža Simčiča. Številni zbor (okoli 70 pevcev) je pri izvajanju programa dokazal dokajšnjo zlitost in ubranost, čeprav ni bilo veliko časa za vajo in je bila večina pesmi precej zahtevnih. Koncertu so dali poseben pečat solistični deli, katere je prepričljivo izvedla mezzosopranistka Marta Fabris. Na koncu je številno občinstvo s toplim aplavzom nagradilo zbor, ki so ga v glavnem sestavljali člani Tržaškega mešanega zbora, mešanega zbora Milan Pertot iz Barkovelj in dekljiškega zbora Slovenski šopek iz Mačkolj ter posamezniki iz drugih zborov.

Na Voglu sem smučal kot zmaj

»Ali se še spominjam?« To in podobna vprašanja so se mi porajala v glavi, ko sem na Voglu prvič po več letih stopil na par smučiči. Točneje sem o svojih smučarskih sposobnostih pričel premišljevat približno že en mesec pred odhodom v Srednjo vas oz. na Vogel. Prijatelji pa so me prepričevali, češ, da je smučanje podobno plavanju: ko se enkrat naučiš, ne pozabiš več. Končno sem se odločil: smučal bom, pa naj se zgodi, kaj hoče.

In tako sem se znašel, nič hudega sluteč, kaj me čaka, na začetku smučarske proge. Spustil sem se in bil že po nekaj metrih v snegu. Za trenutek sem pomislil na prepričevalne besede prijateljev in izrekel nekaj, česar tu ne morem napisati. Pa ni bilo časa za jezo: postavil sem se zopet na noge in med enim padcem in drugim (skoraj) srečno prismočal do cilja. Nato sem vzel vlečnico, da bi se zopet povzpел do vrha proge.

Vlečnice na Voglu so po vsej verjetnosti nekaj posebnega, saj se vsakih pet minut ustavijo. Večkrat se zgodi, da so ustavljene tudi po pol ure, tako da mora smučar, ki je ostal na polovici poti, mirno in potrpežljivo čakati. Niso redki primeri, v katerih začne vlečnica ponovno delovati z močnim sunkom, ki nesrečnika vrže s proge. Povsem odveč je povedati, kdo je bil tokrat tisti nesrečnik.

Lahko rečem, da se mi je proti koncu le pričelo svitati, tako da sem pričel smučati, kot se spodobi, priznati pa moram, da nisem še v stoodstotni formi. Kar se tiče upraviteljev in uslužbencev vogelskih vlečnic pa lahko mirne duše trdim, da bi si marsikateri izmed njih zaslužil burek za zajtrk, kosilo in večerjo. Kdor je letos novo leto preživel v Srednji vasi ve, kaj ta beseda pomeni in kakšen pomen je tam pridobila.

Vogelski zmaj

Učiteljišče A. M. Slomšek je slavilo svojo 40-letnico

Slovensko državno učiteljišče A. M. Slomšek obstaja že štirideset let. Ustanovljeno je bilo namreč leta 1947 z odlokom Zavezniške vojaške uprave dne 8.XI.1947. Zato smo 22. decembra dijaki učiteljišča proslavili ta visoki jubilej.

Proslavo je odprl Evgen Dobrila, eden prvih maturantov na tej šoli. V slavnostnem govoru se je spomnil nastanka učiteljišča, težav, ki so bile s tem povezane, prvih dijakov, ravnateljja dr. Antona Kacina ter profsorskega zbora. Dijaki in lepo število gostov, ki so se proslave udeležili, smo ga z zanimanjem poslušali.

Dijaki učiteljišča in vzgojiteljske šole smo potem nadaljevali s programom, ki smo ga pripravili s pomočjo profesorjev. Recitali smo pesmi nekdanjih dijakov naše šole Mária Čuka in Nadje Švara, podali novelo Marije Mislej »Stavka« ter chanson Sergija Verča »Dobrodošel kraj«. Monolog istega avtorja »V ekstazi modernosti« je interpretirala naša sošolka Tamara Stanese, ki je vse presenetila s svojim igralskim talentom. Zelo kvaliteten je bil tudi nastop Katje Granier pri klavirju in Vasje Legiša z violončelom.

Kot gost je nastopil naš bivši dijak Zoran Lupinc, svetovno znani harmonikaš, ki je s svojim nastopom nedvomno obogatil program.

Ravnateljica, dr. Elvi Slokar, je objavila rezultat šolskega literarnega in likovnega natečaja. Vojka Racman in Barbara Furlan sta zmagovalki na literarnem, Ljudmila Puntar in Erika Succi pa na likovnem področju.

Vsi dijaki smo sodelovali v pevskem zboru. Zapeli smo Ignacija Ote »Ob 40-letnici

slovenske šole v Italiji«, nato »Živela svoboda«, odlomek iz operete »Planinska roža« Radovana Gobca, za božično in novoletno voščilo pa smo zaključili s pesmijo »Bog vas živi«.

Ob tej priložnosti je izšlo tudi zanimivo Drugo izredno izvestje. V njem je Gabrijela Žerjal Korošec pripravila seznam abiturientov te šole in označila, kdo od njih se je posvetil učiteljskemu oz. pedagoškemu poklicu. Zanimiva je tudi statistična preglednica, ki jo je sestavil prof. Samo Pahor. V uvodni besedi je ravnateljica dr. Slokarjeva poudarila pomen te šole, ki naj pripravlja dobre učitelje. Naloga učiteljev je zelo važna in morada celo težja od drugih poklicev, saj mora oblikovati otroka, ki se bo razvil v koristnega člana družbe in slovenske manjšine v Italiji.

Publikacija ima tudi okusno in iznajdljivo literarno-likovno prilogo, ki smo jo izdelali dijaki učiteljišča in vzgojiteljske šole pod vodstvom prof. Grgiča. Spretno napisani in včasih zelo duhoviti so literarni prispevki, ki so na prilogi natisnjeni. Škoda le, da jih je zaradi predobnega tiska težko brati.

Izid Drugega izrednega izvestja ter literarno-likovne priloge sta denarno podprli Hranilnica in posojilnica na Opčinah ter Tržaška kreditna banka v Trstu.

Pri pripravah na proslavo ter na proslavi sami smo sodelovali vsi člani učiteljišča, od profesorjev in ravnateljice do dijakov in neučnega osebja. Prav to tesno sodelovanje je dovolilo, da je proslava res lepo uspela.

Dunja Grgič

Ne boj se...

TO SO LE SANJE

tišini razmišljati. Tu navajamo le nekaj izbranih odlomkov.

»Bog je tu za vsakega človeka.

Bog veliko pričakuje od tebe. Nikoli te ne vodi v vrtinec malodušja, ki prinaša le žalost. Vodi te proti resničnosti, ki razpršijo grenkobo.

Misliš da nimaš skoraj ničesar, s čimer bi mu lahko odgovoril. Toda on te vabi, da ustvarjaš z neznatnimi sredstvi, tako kot Marija, ki je bila uboga in je vse dovršila s preprostimi stvarmi.

Bog te želi ohraniti preprostega, toda želi ti dati srce, ki je zelo široko, z drugimi besedami katolicizem srca. Ti, ki nimaš skoraj ničesar, boš ustvarjalec v skrivnosti občestva, ki je Cerkev. In ko se nič velikega ne dovrši brez notranjega življenja, tako ne moreš pozabiti na izvire in na zajemanje iz njih.

Kadar v časih stiske tvoje misli postanejo zmedene, je bistven mir srca, ki ti pomaga, da se obrneš k Jezusu, Vstalemu.

Da, Sveti Duh vdihuje vate mir.

Če pa se tako daleč prepustiš grenkobi, da zavrneš Duha odpuščanja, kaj ti potem ostane za notranjo graditev samega sebe?

In če tvoj bližnji odkloni spravo, ne bo do čudeža v njem pripeljala tvoja vznemirjena zaskrbljenost, ampak vztrajnost v zaupanju.

Za tiste, ki tvegajo življenje odpuščanja zaradi Kristusa in Evangelija, prikipi na dan sreča. To ni sreča zaradi sreče same — ta zbeži, ko jo hočemo zgrabiti — temveč sreča darovana tistim, ki se obrnejo k Bogu v vsej preprostosti srca.

V tebi bo solzna dolina postala kraj živih izvirov, pomlad srca. In svoboden boš za iznajdljivost, svoboden, da gledaš na stvari z občudovanjem in s poezijo... svoboden, da ljubiš življenje in gledaš bivanje na zemlji kot zarjo življenja brez konca.

Preprosta, Kristusova svetost prekipeva v neizčrpnih dobroti človeškega srca.

Krščanski boj za svetost, ki je nekaj bistvenega v krščanskem življenju, mora biti danes vključen v okvir cerkvene dejavnosti na pragu nove dobe.

Zato ni dovoljeno, da bi varali sami sebe s tem, da se umikamo v preteklost, ki je izginila.

Svetost ni in nikoli ni bila cenen beg pred odgovornostjo in pred sodelovanjem pri človekovi osnovni nalogi, da pošteno in produktivno živi v družbi s soljudmi.

f.l.

RAST, mladinska priloga Mladike — 1988. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, januar 1988 Uredil Ivan Žerjal.

Ura je odbila polnoč. Jaz pa še ne morem spati. Ostala sem čisto sama. Edina družba mi je glasba. Romantična, nežna melodija, ki me v tem trenutku pelje v sanjski svet, svet, v katerem bo duša zapustila telo in odletela iz svojega varnega objema.

Skrozi okno sili nočna svetloba, ki jo po dolgih otožnih dneh spet odseva srebrna luna. Kako čudovit pogled! Škoda, da je to tudi obenem otožen pogled skozi hladno stekleno okno hiše.

Če bi v tem trenutku bila tam, kjer si duša želi, potem bi luna in zvezde imele veličastnejši sij. Bile bi to sami lesketajoči se dragulji, posejani po črnem nebu in še enkrat bi oči ujele enkrateno sijočo trenutke. Oči bi se srečale, mehko bi se nasmehnille in bi spregovorile. Nato bi zaplesale, zavrtle bi se in poletele tja nad zvezde... A to so le sanje.

Vse beži od mene. Kam bežijo ti dragoceni biseri z vsjo svojo skrivnostno lepoto?

Prijatelj mi pravi, da je človek celo življenje sam od rojstva, ko pride sam na svet, ki ga mogoče ne mara, do smrti, ko mu nihče ne bo v tolažbo. Toda še v istem hipu me preblisne upanja polna misel, da za vsakogar obstaja še zlata sredina. Med tema dvema človeškima mejnikoma, se torej razvija še cel proces vzgibov, dviganj in padanj, nežnosti, razočaranj, ambicij in uspehov.

Velika bolečina se je zasidrala globoko v prsi, tako globoko, da je ni bilo mogoče iztrgati. Prozorne kapljice so začele lezti po licih in se spreminjati v lesketajoče se biserje. Zgodil se je čudež... A to so sanje.

Oči so ujele še zadnji žarek svetlobe, ki me je prišel pozdravit v sobo. Zaželela sem mu lahko noč, in glej odgovoril mi je.

Prišel je torej. Prijela sem ga za roko in mu tako nisem dovolila, da bi me zapustil. V dotiku sem začutila, da je to tudi sam želel. Sedel je na mojo posteljo in se mi zazrl v obraz. Na njem je razbral veliko stisko, nekaj kar je vrtalo do dna duše in ki je bilo človeškim očem nedosegljivo. Srcu pa ni bilo skrito.

Vedno bolj me je presenečal. In občutek, da sem mu v tistem trenutku nekaj pomenila, mi je dal toliko ognja, da bi v njem lahko sama pogorela.

Žarek je bil lep, vse je žarelo okoli njegove. Njegove roke so bile lepo negovane. Njegovo telo, telo, ki je v sebi skrivalo neprecenljiv zaklad. In to bogastvo je bilo blizu in daleč obenem.

Ko je tako sedel na postelji, sem ga še naprej opazovala. Zelo rada občudujem svet okoli sebe. Predvsem pa me mikajo ljudje. Pri njih sem spoznala mnogo stvari, ki so mi pomagale dozoreti. Z njimi sem se naučila živeti, govoriti in tudi tajiti.

Žarek me je spet prijel za roko. Streslo me je po celem telesu in še v istem hipu so se misli potopile v tiho noč. A on mi je bral v očeh. Kako čudovito me razume!

»Veš, skrivati resnico ni lepo,« mi je reklo. »Že kot otroka so te učili, da bi bila ubogljiva in iskrena. A ti nisi vselej bila zmognjena ubogati. In kaj si potem čutila v tistem malem srcu?«

»Samo neizmerno bolečino, da sem pretrgala zaveze, da sem s svojo krivdo prizadejala preveliko žalost komu, ki me je v tistem trenutku še imel rad.«

Sem bila prepričana v te izgovorjene besede? Da. To je ponavljajoča se resnica, ko zavpije tisti glasek, ki ga hočem večkrat nasilno zatreti. A to je glas vpijočega v puščavi. Kdo se še zmeni za iskrenost, za poštenost, za veselje, za prisrčnost, za katere morajo nekateri žrtvovati ure osamljenosti? Zakaj se nekateri posmehujejo lepoti življenja, torej borbi za dosego sreče? Mar je res vse zaman?

Žarek je moje trpko spraševanje dopolnil takole.

Nekateri ljudje niso zmogni zadržati zase še tako skromne skrivnosti. Vsi morajo vse vedeti o drugih, pa če to še lahko vodi v uničenje njih življenja. Zakaj je tako? Kje je tista intimnost, ki je je vreden vsakdo izmed vas?...

Ura je odbila ena. Odprla sem oči in iskala dlan zlatega žarka. A ni je bilo več ob meni. Žarek je izginil in z njim so se vse sanje potopile v črno noč. Spremenile so se v milijone zvezd na nebu, odletele so daleč ned zemljo, tako daleč, da jih človeška roka ne more doseči. Samo, če bodo svobodno prišle, potem nihče ne bo več sam, tudi jaz ne. Njihova nežna svetloba bo razžarila mojo malo sobo in me ponesla v čudežni svet. Svet bisernih sanj.

Ljn

Slovenci na mednarodni šoli

Jadranski zavod združenega sveta v Devinu predstavlja eno zanimivosti v pestri izbiri višjih šol. V preteklih letih je to šolo obiskovalo več naših sovrstnikov iz Trsta, a tudi iz Gorice in večje število slovenskih dijakov iz Slovenije. Posebno slednji so večkrat dosegli lepe uspehe ob zaključku dveletnega študija v tem mednarodnem zavodu.

Tudi letos obiskuje zavod več Slovencev. Točneje devet dijakov in dijakinj. Samo Suzana Calzi, ki je v prvem letniku, prihaja iz naših zamejskih šol. Pred sprejemom v Jadranski zavod je obiskovala realno gimnazijo v Trstu. Iz celovške zvezne gimnazije za Slovence prihaja Kornelija Vospernik, ki obiskuje letos drugi letnik, v prvem letniku pa je Miha Schmidt, ki prihaja iz Švice in torej v nekem smislu prihaja iz »Tretje Slovenije«. Ostali slovenski dijaki v zavodu prihajajo iz Ljubljane, Kranja, Maribora in Ptuj. Gre torej za lepo skupino, ki med drugim častno predstavlja Slovence na tej šoli, v kateri so ljudje iz vsega sveta.